

нуванието на руската армия прѣзъ Дунава, а ний продължаваме да се занимаваме далеко отъ театра на военнитѣ дѣйствиа. Горнето обсеятелство раздразняваше рускитѣ офицери отъ опълчението.

— Кой дяволъ ме накара, да приема та служба въ това проклѣто опълчение! се чуваха окайвания. Ето нашитѣ скоро ще минатъ Дунава, а ний ще стоимъ тукъ.

Това раздразнение се отразяваше и на висшето началство, което сжщо бѣше започнало да се колебае, и, най послѣ, бѣше дошло до заключение, че българитѣ не биле воинственъ народъ и за туй не трѣбвало опълченцитѣ да се пущатъ въ бой, а да се употребятъ за вътрѣшна служба въ заетитѣ отъ руската армия градове. Това рѣшение бѣ взето отъ военна съвѣтъ у началника штаба на дѣйствующата армия — генералъ Непокойчицки. Горнето рѣшение накара нѣкои отъ офицеритѣ да изгубятъ самообладанието си:

— Петровъ! Лентяй, останахъ! Нищо не знаешъ? Стоишъ съ распуснати рамена, като човаль! викаше ротния командиръ. Взводни командири! я убери стомаха на Богданова! какво го е распусналъ като брадата си?

Разбира се, че взводния командиръ изпълняваше това приказание по своему.

— Нищо не може да се направи съ тѣзи мързеливци, заключаваеше ротния командиръ, и се оттегляше на страна.

Слѣдъ малко се събираха, обикновено, нѣкои отъ ротнитѣ командири „отвести душу,“ както си казваха тѣ. Тогава въ ротитѣ имъ оставаха пълни господари унтеръ-офицеритѣ и, разбира се, при обучението нѣкои отъ тѣхъ се ползуваха съ всички вспомагателни срѣдства, като „въ зуби, морду и подзатилникъ.“ По тоя начинъ юмруцитѣ си извоюваха въ опълчението право на гражданство.

Опълченцитѣ почнаха да се оплакватъ на ротнитѣ си командири отъ унт.-офицеритѣ, но нѣкои отъ ротнитѣ, вмѣсто да изслушатъ жалбитѣ и да накажатъ виновнитѣ, изсхокваха обиденитѣ, като имъ прикачваха всевъзможни обидни епитети, като: „сволочь“, „татары,“ „дармоѣды“ и пр.

— „Татары! Васъ ви учатъ, за васъ отиваме да мремъ, а вий идете да се жалвате отъ своитѣ учители? . . . . Учете се добръ, за да ви не биятъ!“